

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-259/2025-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Senke Orlić Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Kristine Senjak Krunić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Nele Petrović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja DB, OIB: [osobni identifikacijski broj], [adresa], protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB 68011638990, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 13. siječnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja, Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/25-01/846, URBROJ: 401-01/10-25-2 od 9. rujna 2025.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška spora.

Obrazloženje

1. Tužitelj tužbom osporava zakonitost rješenja tuženika, KLASA: UP/II-008-07/25-01/846, URBROJ: 401-01/10-25-2 od 9. rujna 2025. Navodi da je odbijanjem žalbe tuženik potvrdio nezakonito postupanje Općinskog državnog odvjetništva u Zlataru (ODO Zlatar) zbog pogrešnog i restriktivnog tumačenja pojma „informacija“ te izbjegavanja obveze provođenja Testa javnog interesa. Smatra da osporeno rješenje nije samo puka pogreška u primjeni Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" broj: 25/13., 85/15. i 69/22.- dalje u tekstu ZPPI), već predstavlja izravnu institucionalnu amnestiju za sistemski propust ODO-a da dokumentira provedbu temeljnog načela objektivnosti i nepristranosti iz članka 9. stavka 2. ZKP-a i članka 95. Zakona o državnom odvjetništvu (ZDO). Tvrdi da je tuženik zanemario obvezu ODO-a da vodi statističke podatke o stegovnoj odgovornosti (čl. 52. st. 1. t. 7. ZDO), čime je aktivno opstruirao javni nadzor nad provedbom načela zakonitosti. Paušalno odbijanje pristupa proceduralnim aktima (odlukama Kolegija) pod izlikom da su informacije „nepostojeće“ ili „tumačenje“, legalizira institucionalni nemar i dovodi u pitanje vladavinu prava, implicirajući da ODO nema ujednačenu praksu u kritičnim proceduralnim fazama (čl. 10. Zakona o kaznenom postupku- ZKP).

2. Tužitelj je točkom tražio dokumente o internom postupanju ODO Zlatar (odluke kolegija, metodologija, potvrda o nepostojanju akata) koji reguliraju postupanje nakon izdvajanja nezakonitih dokaza, zatim je tražio zbirne statističke podatke o stegovnim prijavama i sankcijama protiv zamjenika ODO Zlatar za 2023. godinu. Tuženik je tvrdnjom o "stvaranju nove informacije" (čl. 18. st. 5. ZPPI) potvrdio nezakonit stav

ODO-a. U opširnoj tužbi detaljno daje svoj analitički prikaz povreda i zaključuje da odbijanje davanja proceduralnih akata, ili službene potvrde o nepostojanju tih akata, izravno opstruira javni nadzor i transparentnost. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti osporeno rješenje, vratiti predmet Povjereniku za informiranje na ponovni postupak i odluku, s obveznom uputom za zakonito postupanje, a posebno da: (a) Naloži ODO Zlatar dostavu zbirnog statističkog podatka o stegovnim prijavama i sankcijama za 2023. godinu, kao izvoda iz obvezne evidencije (Čl. 52. st. 1. t. 7. ZDO), dokazujući da zbrajanje postojećih podataka nije stvaranje nove informacije, (b) Utvrdi postojanje i naloži (ako postoje) dostavu traženih akata o proceduralnom postupanju (Točka 1. zahtjeva) ili službenu potvrdu o njihovom nepostojanju, uz prethodnu provjeru obveze proaktivne objave (čl. 10. ZPPI), (c) Naloži da se u ponovnom postupku o svakoj informaciji odluči zasebno (Čl. 23. st. 2. ZPPI) i da se prilikom odlučivanja uvaži pretežni javni interes u odnosu na sistemsko funkcioniranje Državnog odvjetništva. Predlaže da ga se oslobodi plaćanja sudske pristojbe i potražuje trošak.

3. U svojem odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod navoda obrazloženja osporenog rješenja te ističe da je, suprotno stavu tužitelja, prvostupanjsko tijelo pravilno primijenilo odredbu članka 23. stavka 6. točke 4. u vezi s člankom 5. stavkom 1. točkom 3. Zakona o općem upravnom postupku, pri čemu tužitelj neosnovano smatra da izdavanje potvrde o tome da prvostupanjsko tijelo ne posjeduje informacije također predstavlja informaciju u smislu citirane odredbe. Naime, kako je to naglašeno u osporenom rješenju, činjenica što se protiv žalitelja vodi kazneni postupak, te što žalitelj smatra da mora postojati opća uputa ili metodologija za postupanje u njegovom predmetu, odnosno da bi odsustvo takve upute predstavljalo dokaz o nezakonitom postupanju prvostupanjskog tijela, ne utječe na ocjenu o tome da žalitelj ne traži informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a i korisnici ne mogu od tijela javne vlasti tražiti izdavanje potvrde da nešto ne posjeduje, pri čemu je postupanje prvostupanjskog tijela u kaznenom postupku primarno uređeno odredbama Zakona o kaznenom postupku i Poslovnika o radu državnog odvjetništva. Opsežnost zahtjeva ukazuje da je svrha zahtjeva žalitelja traženje objašnjenja od prvostupanjskog tijela vezano uz postupanje u predmetu koji se vodi protiv tužitelja, a sve pod krinkom navodnog javnog interesa i nadzorne uloge tuženika. Neosnovano tužitelj smatra da su povrijeđene odredbe članka 15. stavka 5. u vezi s člankom 16. stavkom 1. ZPPI-a, jer se u konkretnom slučaju test razmjernosti i javnog interesa ne provodi pa nema mjesta primjeni članka 23. stavka 3. ZPPI-a, jer se navedena odredba odnosi na slučaj kad se omogućuje pristup informaciji nakon provedenog testa razmjernosti i javnog interesa. Nejasno je pozivanje tužitelja na odredbu članka 52. stavka 1. točke 7. Zakona o državnom odvjetništvu, jer činjenica da prvostupanjsko tijelo vodi statističke podatke o svom radu ne znači da ih vodi na način na koji tužitelj traži pa se radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja upućuje na navode osporenog rješenja, posebno u dijelu vođenja podataka o stegovnoj odgovornosti zamjenika državnog odvjetnika, te na sudsku praksu ovog Suda citiranu u osporenom rješenju. Neosnovano je pozivanje tužitelja na odredbu članka 3. ZPPI-a, jer navedena odredba koja uređuje cilj zakona ne znači da se tužitelju može omogućiti pristup informacijama ako postoje zakonski razlozi za odbijanje, što je ovdje slučaj. Isto se odnosi i na navodnu povredu odredbe članka 6. ZPPI-a, jer su informacije dostupne korisnicima u skladu s uvjetima i ograničenjima iz navedenog zakona, a u konkretnom slučaju postoji zakonski razlog za odbijanje zahtjeva tužitelja. Suprotno stavu tužitelja, odredba članka 23. stavka 2. ZPPI-a ne odnosi se na pitanje odvojenog odlučivanja, a sama

činjenica što je žalitelj zahtjev podnio u više točaka, ne obvezuje prvostupanjsko tijelo da o svakoj točki posebno odluči, posebno ako je u odnosu na sve točke primjenjiva ista zakonska odredba, a što je ovdje slučaj.

3.1. Zaključno, u odnosu na povredu članka 8. Zakona o općem upravnom postupku, tuženik ističe da je prvostupanjsko tijelo utvrdilo sve odlučne činjenice na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, pa je i navedeni navod tužitelja neosnovan. Tuženik predlaže da se temeljem članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 36/24, dalje: ZUS) odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Na temelju dokumentacije u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj zahtjevom za pristup informacijama od Općinskog državnog odvjetništva u Zlataru tražio odgovore na svoja pitanja, odnosno objašnjenja, nije tražio konkretnu informaciju već je tražio grupiranje podataka i prikupljanje podataka koji nisu objedinjeni u gotovu informaciju pa je po ocjeni Suda pravilno i zakonito odbijen njegov zahtjev od strane prvostupanjskog tijela, a posljedično je i njegova žalba tuženiku, odbijena osporenim rješenjem uz obrazloženje koje Sud u cijelosti prihvaća i na njega upućuje tužitelja.

6. Naime, po ocjeni Suda zahtjev tužitelja nije zahtjev za pristup konkretnoj informaciji, već zahtjev za tumačenje postupanja ODO-a u pojedinim situacijama, koje postupanje ovisi o okolnostima svakog konkretnog predmeta i zakonskim obvezama ODO-a. Stoga Sud nalazi da je zahtjev tužitelja ispravno odbijen pozivom na odredbu članka 23. stavka 6. točke 4. ZPPI-a u vezi s člankom 116 stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine broj 4/09. i 110/21.).

8. Prigovori tužitelja su usmjereni obveze općinskih državnih odvjetništva i na nadzor njihovog rada, što nije u nadležnosti tuženika niti ovog Suda, već eventualne nepravilnosti u radu državnih odvjetništva, nadziru i sankcioniraju neposredno viša državna odvjetništva, Državni odvjetnik i Državno odvjetničko vijeće.

9. Sud nije u mogućnosti osloboditi tužitelja od plaćanja sudskih pristojbi jer je odlučivanje o takvom zahtjevu u nadležnosti ureda državne uprave (odjeli za opću upravu) koji rješavaju zahtjev na temelju imovnog stanja podnositelja.

10. Tužitelj u ovom sporu nije uspio pa nema pravo na naknadu troška, koji nije određeno niti zatražio pa je na temelju odredbe članka 148. stavak 2. ZUS-a zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora odbijen i odlučeno je kao u izreci pod točkom II.

U Zagrebu, 13. siječnja 2026.

Predsjednica vijeća:
Senka Orlić-Zaninović, v.r.